

Deixar de buscar per trobar

"Hi haurà un dia que no podrem més, i llavors ho podrem tot". Ho va dir Vicent Andrés Estellés, un poeta valencià que vaig descobrir per serendipitat (descobriments casuals) recentment. Resulta que en la cerca dels mots perfectes per poder descriure els sentiments més profunds, Estellés va aconseguir filar una darrera l'altra paraules que s'escolen fins al cor i et toquen suaument, com si et sacsegessin les emocions simplement bufant-les. I, en les seves paraules escrites negre sobre blanc, Estellés aconsegueix explicar al món la seva particular sonata per a Isabel, la seva esposa. Mots senzills, paraules mesurades i una cadència absolutament màgica. Creieu-me, un motiu perquè cap Isabel del món pugui estar trista ni mig segon més del compte després de llegir-lo.

Aquest poema va arribar a les meves mans com tantes altres coses o persones ens arriben a la vida, per casualitat. En la recerca d'un quelcom (conegut o desconegut), en el camí d'aquest viatge en què tants cops hem sentit que importa més el trajecte que el fi, una s'acaba trobant obstacles en clau positiva, pedres que tens ganes d'emportar-te a la butxaca i passejar-les amunt i avall, sense pressa. És difícil executar-ho, però no ho és tant adonar-se que el que importa és observar el paisatge de cada dia sabent-lo únic i irreplicable. Mai seran les mateixes sensacions, ni els mateixos estats anímics i variaran els colors, els matisos. En l'etern dilema del viure en una cerca constant, en el camí de la pèrdua o el retrobament personal, una s'adona que alguns temes queden en l'oblit més ràpid del que imaginàvem: es difuminen els rostres que ens semblaven imprescindibles, i el món sense aquest tu no resulta buit, simplement buit d'un tu que sabem, ja que no omplia tant com imaginàvem. I en el moment més desconcertant, en aquest baixar a l'infern i veure llocs foscos, com defineix el grup manresà Gossos en el seu darrer treball, neixen de sobte les energies i les ganes de menjar-se el món i, com diria Estellés, "de poder amb tot".

Últimament sento massa a dir un "no puc més". El sento a dir al meu voltant, i a vegades, molt a dins meu. El sento a dir en un país ple de *xoriços*, assassins i explotadors. Gent dolenta i gent que vol ser bona, però no en sap ni n'aprèn. Un país ple de mancances econòmiques i emocionals. Un país pobre en recursos i en idees que no sap explotar el talent humà que té, amb cautela, confiança i equilibri, sinó que ho fa amb inconsciència, excessiva prudència i manca d'efectivitat gestora. Penso en el moment en què visc i m'agradaria cridar fort: "No puc més!".

Però em nego a fer-ho mentre quedin iniciatives com la que han engegat l'Anna i el Miquel i la seva llibreria Papasseit, a la plaça Gispert de Manresa. Un espai a on les paraules no moren i on les històries no s'obliden, sinó que passen de mans a mans. Un espai ple de tresors i històries eternes que evidencia que encara queden somiadors romàntics que s'atreveixen a deixar de buscar per aprendre a trobar. La seva empenta no només dinamitza un barri vell que ho necessita, sinó que també ajuda a difuminar, de tant en tant, aquest "no puc més" que a vegades ofega. Omple d'optimisme aquells buits de què parlàvem.

Són molts els que critiquen Manresa i molts més els que no l'estimen. Però també som molts els que trobem, en una ciutat que ja no és tan grisa com la pintaven a *Plácido*, petits signes d'esperança. Traduïdes tant en accions concretes com en persones úniques. "Volta el món i torna al Born", que diuen. I aquesta és una mostra més que, a vegades, no cal mirar de trobar allò que ens falta gaire lluny perquè, sense adonar-nos-en, pot ser que faci temps que ho tenim, just davant nostre.